

LEV N. TOLSTOY

Sahte Kupon

Remzi Kitabevi

LEV NİKOLAYEVIÇ TOLSTOY, 1828'de Tula yakınlarındaki Yasnaya Polyana'da doğdu. Toprak sahibi zengin bir ailenin oğluydu. Küçük yaşta önce annesini sonra babasını kaybedince yakınlarının elinde büyüdü. Kazan Üniversitesi'ndeki başarısız öğrencilik yıllarından sonra Yasnaya Polyana'ya döndü ve Moskova, Tula ve St. Petersburg'da kaygısız ve aylak bir hayat sürdü. İlk eseri olan *Çocukluğum*'u bu sırada yazdı. Bir süre sonra Kafkasya'ya giderek orduya katıldı ve 1854'te Kırım Savaşı'nda topçu subayı olarak görev yaptı. Savaş bitince ordudan ayrıldı. İsviçre, Fransa ve Almanya'ya gitti. Çar özgürlüklerle ilgili reformlara girişince Rusya'ya döndü. Köy çocukları için örnek okullar kurdu. 1862'de Sofiya Bers ile evlendi. On üç çocukları oldu. En ünlü romanları olan *Savaş ve Barış* (1869) ile *Anna Karenina*'yı (1877) düzenli bir hayat yaşadığı bu dönemde yazdı. 1901'de, düşünceleri ve yazdığı eserler Rus Ortodoks Kilisesi'nin tepkisini çektiği için aforoz edildi. Ama bu, gençler arasındaki ününü daha da arttırdı. Rus köylüsünün yoksulluğu ve perişanlığı onu çok düşündürüyordu. Köylüler gibi giyinip, onlarla birlikte çalışmaya başladı. Tüm servetini köylülere bağışlamak istedi ama ailesi onu engelledi. Bir küskünlük sonrası kış ortasında evini terk etti ve yolda hastalandı. 1910'da 82 yaşındayken Astrova tren istasyonunda zatürreden öldü.

Yapıtlarında Rus köylüsünün ve insanların sorunlarına eğilen, yaşamın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışan Tolstoy, çağının en ünlü romancılarından.

LEV NİKOLAYEVIÇ TOLSTOY

SAHTE KUPON

Türkçesi
Erol Erduran

Remzi Kitabevi

SAHTE KUPON / Lev Nikolayeviç Tolstoy

Bu çevirinin Türkçe yayın hakları:
© Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Öner Ciravoglu
Kapak resmi: Ludwik Stasiak
Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2082-4

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2022

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

AÇIKLAMA

Tolstoy'un bu uzun öyküsünde pek çok kişiyle karşılaşırız. Bu kişiler zaman zaman farklı ve bazen de birbirinden oldukça uzak ara bölümlerde önümüze çıkıyor. Bu nedenle okura 'kim kimdir?' açısından yararlı olur düşüncesiyle öykünün önemli kişilerinin adının ilk kez geçtiği ara bölümün hangisi olduğunu vermekte (parantez içindeki sayılarla verilmiştir) yarar gördük. Böylece okur eğer gerek duyarsa numarası verilen ara bölüme gidip o kişiyi bir kez daha anımsayabilir. (çn.)

1. Bölüm

Fiyodor Mihayloviç Smakovnikov: Bölge vergi dairesi başkanı (1)

Mitya Smakovnikov: Fiyodor Mihayloviç Smakovnikov'un oğlu (1)

Mahin: Mitya Smakovnikov'un bono kuponunda değişiklik yapan arkadaşı (1)

Yevgeni Mihayloviç: Fotoğraf malzemeleri mağazasının sahibi (4)

Marya Vasilyevna: Fotoğrafçının karısı (3 ve 12)

İvan Mironov: Odun satıcısı köylü (6)

Vasili: Kapıcı, sonra bekçi (7)

Piyotr Nikolayeviç Sventitski: Atları çalınan çiftlik sahibi (9)

Stepan: Piyotr Nikolayeviç'in çiftlik çalışanlarının işçi başısı (9)

Praška: Piyotr Nikolayeviç'in çiftliğinin işçilerinden (9)

Stepan Pelagiyuşkin: Gaga burunlu, asık suratlı, iri yarı bir köylü (14)

Mihail Vidyensk: Din dersi öğretmeni (12) Sonra Peder 'Misail'

Mariya Semyonovna: Evi tek başına çevirip, herkese bakan elli yaşlarındaki kadın (16)

Topal terzi (16)

6 Liventsovlar (17)

İvan Çuyev: Topal terziye uyararak muhalif olan kişi (18)

Katya Turçaninova: Üniversiteli güzel kız (21)

Turin: Erkek üniversite öğrencisi (21)

2. Bölüm

Mahorkin: Aynı zamanda cellatlık görevi olan mahkûm (5)

Liza Yerapkin: Mahin'in sevgilisi (7)

Natalya İvanovna: Piyotr Nikolayeviç'in eşi (10)

Krasnapuzov: Vasili ve arkadaşlarının soyduğu zengin tüccar (13)

İsidor: Vaazında aykırı şeyler söyleyen vaiz (14)

Birinci Bölüm

1

Hiçbir zaman doğruluktan ayrılmayan ve dürüstlüğüyle gurur duyan, sadece serbest düşünceli değil, ama aynı zamanda eski zamanların boş inançlarının izlerini taşıdığını düşündüğü her tür dini eğilimin açığa vurulmasından nefret eden, bölge vergi dairesi başkanı Fiyodor Mihayloviç Smakovnikov, çalıştığı daireden canı sıkın bir halde evine döndü. Eyalet valisinden az önce çok aptalca bir uyarıcı yazı almıştı ve bu yazıdan Fiyodor Mihayloviç'in bir konuda dürüst davranmamış olduğu anlamı çıkarılabiliyordu. Son derece öfkelenen Fiyodor Mihayloviç bu yazıya hemen sert ve iğneleyici bir yazıyla yanıt vermişti.

Eve geldiğinde de her şey ters gidiyordu.

Saat beşe beş vardı ve akşam yemeğinin o gelir gelmez masaya konulmasını bekliyordu, ama yemek henüz hazır değildi. Fiyodor Mihayloviç kapıyı çarpıp sinirli bir şekilde çalışma odasına girdi. Biri kapıyı tıklattı. "Bu da kimin nesi?" diye merak edip seslendi:

"Kim var orada?"

Çalışma odasına lise beşinci sınıfta olan on beş yaşındaki oğlu girdi.

“Ne istiyorsun?”

“Bugün ayın ilk günü.”

“Ne olmuş? Para mı istiyorsun?”

Anlaşmalarına göre, baba her ayın ilk günü oğluna cep harçlığı olarak üç ruble verirdi. Fiyodor Mihayloviç yüzünü ekşitti, cüzdanını çıkardı, içine bakındı ve iki buçuk rublelik bir bono⁽¹⁾ kuponu çıkardı ve küçük bozuklukları karıştırıp kuponun üzerine bir elli kopek⁽²⁾ daha ekledi. Oğlu tek kelime etmedi ve parayı almadı.

“Baba, lütfen bana biraz da avans ver.”

“Ne diyorsun sen?”

“Bunu söylemekten ben de hoşlanmıyorum, ama birinden borç para aldım ve geri ödeyeceğime şerefim üzerine yemin ettim. Dürüst bir insan olarak sözümde durmalıyım . . . Üç rubleyle daha ihtiyacım var, gerçekten de ihtiyacım var, yoksa istemezdim . . . Lütfen, baba.”

“Sana daha önce söylenmişti . . .”

“Evet, baba. Ama sadece bu kez . . .”

“Üç ruble harçlık alıyorsun ve bu hâlâ sana yetmiyor. Senin yaşındayken ben elli kopek bile almıyordum.”

“Tüm arkadaşlarım benim aldığımdan çok daha fazla harçlık alıyor. Petrov ve İvanitski ayda elli ruble alıyorlar.”

(1) Çar hükümetleri tarafından çıkarılan bonolardan koparılıp ayrılan faiz kuponları, o dönemde para olarak da kullanılıyordu. (ç.n.)

(2) Kopek: Rublenin yüzde biri. (ç.n.)

“Ben de sana şunu söyleyeyim, eğer böyle gidersen sonunda dolandırıcı olacaksın. Bunu daha önce de söylemiştim.”

“Söylemiş olmanızın ne anlamı var ki? Kendinizi asla benim yerime koyamazsınız. Böyle yaparsanız bana zaten dolandırıcılıktan başka seçenek bırakmıyorsunuz. Benim durumum sizin hiç umurunuzda değil.”

“Hemen defol git buradan, seni aylak yaramaz! Defol!”

Fiyodor Mihayloviç ayağa fırladı ve oğluna doğru hızla bir hamle yaptı.

“Çık dışarı! Senin gibilere iyi bir sopa çekmek lazım!”

Fiyodor Mihayloviç’in oğlu korkuya ve öfkeye kapıldı, ancak öfkesi korkusundan da daha fazlaydı. Boynunu bükerek hızla oda kapısına doğru gitti. Adamın oğluna el sürmek gibi bir düşüncesi yoktu, ama öfkesini bu şekilde bastırıyordu ve oğlu ortadan kayboluncaya kadar, arkasından epeyce söylenip durdu.

Hizmetçi, akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için içeri girince Fiyodor Mihayloviç ayağa kalktı.

“Nihayet,” dedi. “Şimdi artık yemek yiyecek iştah mı kaldı!” diyerek kaşlarını çatıp, akşam yemeğine gitmek üzere odadan çıktı.

Yemek masasında karısı ona bir şeyler söylemeye başladı, ama Fiyodor Mihayloviç onu öylesine bağırarak yanıtladı ki, kadın sesini kesti. Oğlu da tek kelime etmiyor, gözlerini tabağına dikmiş başını kaldırmıyordu. Hiç konuşmadan yemeklerini yediler, sessizce masadan kalkıp yemek odasından çıktılar.

Lise öğrencisi yemekten sonra odasına geri döndü, cebinden çıkardığı kuponu ve bozuk parayı masasının üzerine fir-

lattı. Üzerindeki okul formasını değiştirip, sırtına bir ceket aldı. Bir süre Latin grameri üzerine yoğunlaştıktan sonra kalktı, kapıyı kapayıp kancasını taktı; sonra masanın üzerindeki paraları çekmecesinin içine süpürdü. Aynı çekmecedan birkaç Rus sigara kâğıdı çıkardı, içine biraz tütün doldurdu ve sarıp tütürmeye başladı.

Birkaç saat hiçbir şey anlamadan gramer ve alıştırma kitaplarına bakıp durdu. Sonra kalktı ve babasının yaptığı gibi topuklarını hızla yere vurarak odasını bir aşağı bir yukarı adım lamaya başladı. Babasının hakaret dolu sözleri, sanki o an duyuyormuş gibi kulaklarında yankılanıyor ve onun yüzündeki öfke dolu ifade, sanki o an görüyormuş gibi gözünün önüne geliyordu. “Seni hayırsız, tembel! Sana iyi bir sopa çekmek lazım!” Ve hatırladıkları arttıkça babasına duyduğu öfke de artıyordu. Babasının ona söylediklerini anımsadı. “Senin sonunun ne olacağı, bir dolandırıcı olup çıkacağı besbelli. Hiç kuşkun olmasın, olacağı bu!”

“Benim dolandırıcı olmam onun umurunda bile değil. Genç olmanın ne olduğunu unutmuş. Zaten ben ne suç işledim ki? Tek yaptığım tiyatroya gitmek, param olmadığı için Petya Gruşetski’den biraz borç almamdı. Bunun neresi yanlış? Başka kim olsa anlayışla karşılar, durumu değerlendirdi, ama onun tek yapabildiği şey bana bağırarak ve sadece kendi çıkarını düşünmek. O ne zaman istediği bir şey olur da almazsa evi birbirine katıyor, ama ben bir şey isteyince dolandırıcı oluyorum. Hayır, o benim babam olsa da onu sevmiyorum. Belki bütün babalar böyledir, ama yine de onu sevmiyorum.”

Hizmetçi oda kapısını çaldı. Ona bir not getirmişti. “Senden hemen cevap bekliyorlar,” dedi.

Notta şunlar yazıyordu:

“Bana borçlandığın altı rubleyi geri ödemeni üçüncü kezdir rica ediyorum, ama sen hep beni atlatmaya çalışıyorsun. Namuslu insanlar böyle davranmaz. Lütfen parayı, bu notu getirenle gönder. Ben de beş parasız kalmış bir haldeyim. Bir yerden bulup gönderirsin, değil mi? Sana—parayı gönderip göndermemene bağlı olarak—saygı duyacak ya da sana olan saygısını yitirecek arkadaşın, Gruşetski.”

“Buna inanamıyorum. Açgözlü domuz, bekleyemedi. Şansımı deneyecek bir başka yer daha var.”

Mitya annesine gitti. Bu onun umuduydu. Annesi çok iyi kalpliydi ve şimdiye kadar onun hiçbir isteğine hayır dememişti. Herhalde bu durumda da ona yardımcı olacaktı. Ne var ki, iki yaşındaki en küçük oğlu Petya o gün hastaydı ve bu yüzden kadının canı çok sikkindi. Dolayısıyla Mitya’nın içeri dalıp gürültü yapması annesini çok kızdırdı ve onun isteğini hiç düşünmeden geri çevirdi.

Mitya alçak sesle bir şeyler mırıldanarak odadan dışarı çıktı. Annesi oğlunun haline acıyarak onu hemen geri çağırdı.

“Bekle, Mitya,” dedi. “Şu an yanımda para yok, ama yarın sana veririm.”

Ama Mitya’nın içi hâlâ babasına duyduğu öfkeyle dolup taşıyordu.

“Yarın ne işe yarar ki? Benim bugün paraya ihtiyacım var. Haberiniz olsun, ben bir okul arkadaşıma borç istemeye gidiyorum.”

Bu defa kapıyı çarparak annesinin odasından çıkıp gitti.

12 Cebindeki saati parmaklarıyla yoklayarak, “Yapacak başka bir şey kalmadı. En azından arkadaşım saatimi nereye rehin bırakabileceğimi söyler bana,” diye düşündü.

Mitya masasının çekmecesindeki kuponu ve bozuk paraları aldı, arkadaşı Mahin’i ziyaret için evden ayrıldı.

2

Mahin bıyıklı bir lise beşinci sınıf öğrencisiydi. Kâğıt oyunları oynayan, kadınlarla ilişkisi olan biriydi ve her zaman parası vardı. Halasının yanında yaşıyordu. Mahin’in sağlam ayakkabı olmadığını biliyordu Mitya, ama birlikte olduklarında istese de istemese de onun dizginleri ele almasına engel olamıyordu. Mahin evdeydi ve tiyatroya gitmeye hazırlanıyordu. Pislik içindeki odası parfümlü sabun ve kolonya kokuyordu.

Mitya başındaki derdi anlatıp, ona kuponu ve elli kopeği göstererek aslında dokuz rubleye ihtiyacı olduğunu söyleyince, Mahin, “Bu çok kötü bir durum, arkadaş, elbette saatini rehin verebilirsin, ama bundan daha iyisini de yapabilirsin,” dedi ona göz kırparak.

“Daha iyisi derken neyi kastediyorsun?”

“Çok basit,” diye Mahin kuponu eline aldı. “Eğer 2.50 rublenin önüne 1 koyarsan, bu 12.50’lik bir kupon olur.”

“12.50’lik kupon oluyor mu?”

“Elbette oluyor. Bin rublelik tahvillerin 12.50 rublelik kuponları var. Ben bir ara bunlardan birini paraya çevirmiştim.”

“İnanmıyorum!”

Eline bir kalem alıp sol elinin bir parmağıyla kuponu düzleştiren Mahin, “Yapacak mıyız?” diye sordu.

“Ama bu doğru bir şey olmaz ki.”

“Saçmalama.”

Babasının kendisine bağırarak söylediği dolandırıcı sözünü anımsayan Mitya, “Demek haklıymış,” diye düşündü. “Şimdi bir dolandırıcı oluyorum.” Mahin’in yüzüne baktı. Mahin de gülümseyerek ona bakıyordu.

“Pekâlâ, yapalım mı?”

“Evet.”

Mahin kupona özenli bir şekilde bir 1 rakamı ekledi.

“Tamam, şimdi bir mağazaya gideceğiz. Burada köşede, fotoğraf malzemeleri satan bir mağaza var. Benim de bu hanımefendinin fotoğrafını koymak için bir çerçeveye ihtiyacım var.”

Yuvarlak gözlü, geniş bukleli saçları olan ve muhteşem göğüslü bir kızın fotoğrafını çıkardı.

“Çok tatlı bir kız değil mi?”

“Evet, evet. Ama biz nasıl . . . ?”

“Çok kolay. Gel benimle.”

Mahin paltosunu giydi ve birlikte evden çıktılar.

3

Fotoğraf malzemeleri satan mağazanın girişindeki çingirak bir kez tıngırdadı. İki lise öğrencisi içeri girdiler ve raf-

larına fotoğraf malzemeleri yerleştirilmiş, cam kapaklı tezgâhlarında çeşitli ürünlerin sergilendiği ve içeride hiç müşteri olmayan mağazada etrafa göz gezdirdiler. Mağazanın arka tarafındaki kapı boşluğundan cana yakın, iyi yüzlü bir kadın çıktı ve tezgâhın arkasına geçip onlara ne istediklerini sordu.

“Güzel bir çerçeve, hanımefendi.”

Kadın, şişkin eklemli parmaklarına geçirdiği yarım parmaklı eldivenini hızla ve ustaca bir hareketle çeşitli çerçevelerin üzerinde gezdirdi ve “Hangi fiyat aralığında?” diye sordu. “Bunlar elli kopek ve şunlar biraz daha pahalı. Şu da çok hoş bir çerçeve, yeni tasarım, bir ruble yirmi kopek.”

“O halde, onu alayım. Ama biraz ikram edemez misiniz? Bir ruble deseniz.”

Kadın, “Burada pazarlık yapmayız,” dedi onurlu bir şekilde.

“Pekâlâ, o halde,” dedi Mahin ve kuponu cam tezgâhlardan birinin üzerine koydu. “Ama lütfen üstünü vermekte acele edin. Tiyatroya geç kalmak istemiyorum.”

“Daha çok zamanınız var,” dedi kadın ve miyop olduğu açıkça belli olan gözleriyle kuponu incelemeye başladı.

Mahin, Mitya’ya dönerek, “Bence resim bu çerçevede harika duracak,” dedi.

Satıcı kadın, “Başka paranız yok mu?” diye sordu.

“Ne yazık ki, sadece bu var. Babam verdi, bozdurursun dedi.”

“Üzerinizde bir ruble yirmi kopek olmadığından emin misiniz?”

“Sadece elli kopeğim var. Ne o, yoksa sizi bir sahte kuponla aldatmaya çalıştığımızı mı düşünüyorsunuz?”

“Yok, hayır, asla böyle bir şey düşünmedim.”

“Siz kuponu bana geri verin, lütfen. Biz onu başka yerde bozdururuz.”

“Size ne kadar geri vermem gerekiyor?”

“Sanırım on bir ruble ve küsuratı.”

Satıcı kadın önündeki abaküsün⁽¹⁾ boncuklarıyla oynayarak hesap yaptı ve sonra kasayı açıp on rublelik bir banknot aldı ve parmaklarıyla bozuklukları karıştırıp altı adet yirmi kopeklik ve iki adet beş kopeklik bozuk çıkardı.

Mahin parayı ağır ağır ve kendinden emin bir şekilde alırken, “Çerçeveyi paket yaparsanız memnun olurum,” dedi.

“Bir dakika beklerseniz hemen yaparım.”

Satıcı kadın bunu söyledikten sonra çerçeveyi paketledi ve bir iple bağladı.

Mitya, ancak kapıdaki ziller arkalarından çalıp yeniden so-kağa adım attıklarında rahat bir nefes aldı.

“Pekâlâ, işte senin on rublen, gerisi bende kalsın. Daha sonra sana öderim.”

Ve Mahin tiyatroya giderken Mitya da Gruşetski’yi ziyaret edip borcunu kapattı.

(1) Abaküs (Sayı Boncuğu): Kadim çağlardan bu yana (Arap rakamları bulunana kadar) kullanılmış olan ve basit çarpma, toplama işlemleri yapılabilen bir çeşit hesap aygıtı. (ç.n.)

İki lise öğrencisi mağazadan çıktıktan bir saat sonra, mağaza sahibi döndü ve kasadaki o günkü hasılatı hesaplamaya başladı.

Adam kuponu görür görmez sahte olduğunu anladı ve karısına, “Ah, aptal kadın. Ne kadar da kafasızsın!” diyerek bağırdı. “Zaten neden kupon alıyorsun ki?”

“Ama senin de bu kuponları, aynen bunun gibi on iki rublelik kuponları aldığını gördüm Jenya,”⁽¹⁾ diyen karısı şaşırmış, üzülmüş ve neredeyse ağlamak üzereydi. “Beni nasıl aldattılar, anlayamıyorum. Üstelik lise öğrencileriydiler. Biri öyle yakışıklı bir delikanlıydı ki bana çok *comme il faut*⁽²⁾ göründü.”

Hasılatı sayarken bir yandan da karısına ardı ardına hakaretler sıralayan kocası, “Başlatma şimdi senin *comme il faut*’una aptal kadın!” diye bağırdı. “Ben kupon alırken üzerinde ne yazdığına bakıyorum, ama sen hâlâ bu yaşta okul çocuklarının çirkin suratlarından gözünü alamıyorsun.”

Bu sözler karısına çok ağır geldi ve o da öfkeye kapıldı.

“Siz erkekler böylesiniz! Tek yapabildiğiniz başkalarının yaptıklarını eleştirmek. Ama siz kumarda elli dört ruble kaybederseniz bunun hiç önemi yoktur.”

“Bu tamamen farklı bir şey.”

(1) Yevgeni adının kısaltılmış hali. (ç.n.)

(2) *comme il faut* (okunuşu: kom il fu): Kusursuz, mükemmel, dört dörtlük. (Fr.) (ç.n.)

Karısı, “Senin için daha fazla nefes tüketmeyeceğim,” dedikten sonra kendi odasına gitti. Orada, kendilerinden daha alt bir tabakada olduğunu düşündükleri kocasıyla evlenmesine rıza göstermede ailesinin ne kadar gönülsüz olduğunu ve kendisinin bu evlilik için ne kadar ısrar etmiş olduğunu hatırladı. Ölen çocuğunu ve kocasının bu kayba ne kadar kayıtsız kaldığını, bu nedenle ondan nefret ettiğini ve keşke ölen o olsaydı diye düşündüğünü hatırladı. Aklından geçenler onu korkuttu ve aceleyle üzerine bir şeyler geçirip kendini evden dışarı attı. Kocası döndüğünde karısı evde değildi. Onu beklemeden palatosunu giyip, bir Fransızca hocası olan ve onları o gün vereceği bir akşam partisine⁽¹⁾ davet eden arkadaşının evine gitmişti.

5

Polonya kökenli bir Rus vatandaşı olan Fransızca öğretmenin evinde tatlı kurabiyelerle çay içildi. Sonra hepsi dağılıp masalara oturdular ve vist⁽²⁾ oynamaya başladılar.

Fotoğraf malzemeleri satan mağazanın sahibi Yevgeni Mihayloviç’in karısı; ev sahibesi, bir subay ve bir müzik mağazası sahibinin dul eşi olan—kâğıt oyunlarına aşırı tutkulu, sağır ve başına peruk geçirmiş—yaşlı bir kadınla aynı masaya oturdu. Oynadıkları oyun Yevgeni Mihayloviç’in karısının le-

- (1) Akşam partisi (soirée): Akşam yemeğinden sonra dost ve arkadaşlar arasında eğlenmek için yapılan toplantı. (ç.n.)
 (2) vist: Dört (bazen beş, altı) kişiyle oynanan, briçe benzeyen bir kâğıt oyunu. (İng.) (ç.n.)

Tolstoy, *Sahte Kupon* adlı bu uzun öyküsünde iki genç öğrencinin üzerindeki rakamlarla oynayarak değiştirdiği bono kuponunun elden ele dolaşarak ne tür kötülüklerin oluşmasına yol açtığını anlatırken aynı zamanda dönemin Rusya'sındaki toplumsal yaşamı ve insan ilişkilerini gözler önüne seriyor.

İyilikle kötülüğün çatışmasını, sonunda iyiliğin baskın çıkmasını ve kırsal yaşam dramlarını kendine özgü üslubuyla dile getiren Tolstoy, kötülüğe iyilikle karşılık verilirse, en azılı caninin bile yola gelip bambaşka bir insana dönüşebileceğini vurguluyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2082-4

9 789751 420824

KDV'den muaftr